

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **C. 21, spol. s r. o.**, proti žalovanému: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Krátká 10, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 29. 5. 2003, č. j. 38 Ca 645/2001 - 38, ve spojení s usnesením tohoto soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 38 Ca 645/2001 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 25. 9. 2001, č. j. Rpo/34/01/2455 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím žalovaného byla žalobci podle § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozhlasovém a televizním vysílání“), uložena pokuta ve výši 2.000.000 Kč, za opakované porušení § 5 odst. 1 písm. d) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání pořadu, který by mohl ohrozit psychický nebo morální vývoj dětí a mladistvých v době mezi 6. a 22. hodinou. Jednalo se o pořad „Á. Š. K.“, tzv. talkshow na téma „Živím se svým tělem“ odvysílaný dne 26. 2. 1998 v čase od 16.40 hodin, přičemž na porušení či porušování § 5 odst. 1 písm. d) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání byl žalobce žalovaným opakovaně upozorňován již několikrát, a to ve spojení s jinými programy, odvysílanými dne 18. 11. 1995, 21. 1. 1996, 21. 4. 1996, přičemž ve dvou případech již byla také uložena pokuta.

V žalobě žalobce zejména namítal, že pokutu uvedenou v předmětném rozhodnutí nebylo již možno uložit, protože deliktní odpovědnost dávno zanikla. Podle § 20 odst. 6 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání lze uložit pokutu do jednoho roku ode dne, kde se Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „Rada“) o porušení dozvěděla, nejdéle však do dvou let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. V daném případě mělo k deliktnímu jednání dojít dne 26. 2. 1998, objektivní lhůta tedy uplynula dne 26. 2. 2000, Rada se o odvysílání pořadu dozvěděla nejpozději dne 22. 4. 1998, kdy vyzvala žalobce k vyjádření před uložením pokuty, z čehož vyplývá, že subjektivní lhůta k uložení pokuty uplynula nejpozději dne 22. 4. 1999. První rozhodnutí Rady ve výše uvedené věci je sice datováno dnem 27. 5. 1998, to bylo však Městským soudem v Praze zrušeno rozsudkem ze dne 12. 11. 1999, č. j. 28 Ca 312/98, druhé rozhodnutí Rady je datováno dnem 25. 9. 2001. Přitom ze žádného ustanovení o. s. ř. nebo správního řádu nevyplývá, že by po dobu řízení před soudem a po dobu správního řízení navazujícího na zrušovací rozsudek soudu, lhůta uvedená v § 20 odst. 6 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání neběžela. Proto měla Rada v souladu s § 30 správního řádu řízení zastavit. Žalobce dále uvedl ještě některé další žalobní námitky.

Městský soud v Praze se po provedeném řízení zcela ztotožnil se shora rekapitulovanou námitkou žalobce, že rozhodnutí o uložení pokuty bylo vydáno po lhůtě uvedené v § 20 odst. 6 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání a nemělo být vůbec vydáno. Napadené rozhodnutí žalovaného proto zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s názorem, že žalovaný měl řízení podle § 30 správního řádu zastavit.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný (dále jen stěžovatel) kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl nesprávné posouzení právní otázky soudem, spočívající v počítání lhůt, v nichž musí být rozhodnuto. K tomu, aby byla pokuta uložena ve lhůtě, je nutno podle stěžovatele vydat rozhodnutí, event. ho oznámit účastníku řízení, není však nutno, aby rozhodnutí nabylo právní moci. V současné době podle soudního řádu správního po dobu řízení před soudem lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty neběží. U starších případů nelze podle stěžovatele vyloučit výklad, zastávaný Vrchním soudem v Olomouci v rozsudku ze dne 25. 5. 2002, sp. zn. 2 A 11/2001, že uložení pokuty rozhodnutím se rozumí již jeho vydání, resp. oznámení. Předmětný pořad byl odvysílán dne 26. 2. 1998 a Rada o dané pokutě prokazatelně rozhodla v jednoroční lhůtě, neboť vydala rozhodnutí již 27. 5. 1998.

Stěžovatel současně podává kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti, spočívající v nesrozumitelnosti a zmatečnosti rozsudku. Soud v odůvodnění svého rozsudku uvádí „Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.“ Ovšem výrok rozsudku zní „Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání č. j. Rpo/34/01, ze dne 25. 9. 2001 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.“ Odůvodnění rozsudku tedy obsahuje tvrzení, které je v rozporu s výrokem a rozsudek je tedy vnitřně rozporný.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a současně, aby uložil „žalovanému“ (správně má být „žalobci“) nahradit stěžovateli náklady řízení.

Žalobce podal ke kasační stížnosti vyjádření, ze kterého vyplynulo, že nesouhlasí s argumenty stěžovatele. Pokud jde o otázku lhůt pro vydání rozhodnutí, plně se ztotožňuje s názorem Městského soud v Praze, vysloveným v napadeném rozsudku. Dodává, že podstata věci v daném případě není v tom, jestli bylo vydáno včas pravomocné nebo nepravomocné rozhodnutí, ale v tom, že správní rozhodnutí nebylo ve lhůtě vydáno vůbec. S druhou námitkou žalobce nesouhlasí proto, že zmatečnost lze namítat jen z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), avšak žádný z těchto důvodů není ve stížnosti stěžovatele tvrzen, a co se týká nesrozumitelnosti rozsudku, musela by mít s odkazem na § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. [správně má být „písm. d)“] za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Z textu odůvodnění, který následuje po rozporované větě „Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.“ Podle názoru žalobce zřetelně vyplývá, že správní rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost. V případě napadené věty jde o zjevnou nesprávnost přepisu rozsudku, když navíc skutečnost, že žaloba je důvodná byla vyslovena předsedkyní senátu při vynesení rozsudku v soudní síni. Navíc Městský soud v Praze vydal opravné usnesení ze dne 18. 9. 2003, č. j. 38 Ca 645/2001 - 38, kterým větu, napadanou stěžovatelem, opravil.

S ohledem na tyto skutečnosti žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudkem kasační stížnost zamítl, protože není důvodná.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel splňuje podmínku ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., věta za středníkem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měla či neměla být pokuta uložena, nýbrž jeho úkolem je posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uvádí jako právní důvody kasační stížnosti, důvody podřaditelné pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k významu tohoto ustanovení a jeho konkrétním dopadům v této věci.

Pokud jde o stížnostní důvod uváděný v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. „nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“, k tomu Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné právní posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní

předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován. Takováto pochybení v rozsudku Městského soudu v Praze však Nejvyšší správní soud neshledal.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) může být důvodem kasační stížnosti zmatečnost řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Takováto pochybení v rozsudku Městského soudu v Praze však Nejvyšší správní soud také neshledal.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Obdobně ani v tomto směru pochybení v rozsudku Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud neshledal.

Pokud stěžovatel namítal nesprávné posouzení právní otázky soudem spočívající v počítání lhůt, v nichž musí být rozhodnuto, s tím, že předmětný pořad byl odvysílán dne 26. 2. 1998 a Rada o dané pokutě prokazatelně rozhodla v jednoroční lhůtě, neboť vydala rozhodnutí již 27.5.1998, nelze s tímto tvrzením stěžovatele souhlasit.

Podle § 20 odst. 6 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání bylo možno uložit pokutu do jednoho roku ode dne, kde se Rada o porušení dozvěděla, nejdéle však do dvou let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. V daném případě mělo k deliktnímu jednání dojít dne 26. 2. 1998, objektivní lhůta tedy uplynula dne 26. 2. 2000, Rada se o odvysílání pořadu dozvěděla nejpozději dne 22. 4. 1998, kdy vyzvala žalobce k vyjádření před uložením pokuty, z čehož vyplývá, že subjektivní lhůta k uložení pokuty uplynula nejpozději dne 22. 4. 1999. Předmětné rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 9. 2001, tedy zcela zjevně v době, kdy jak subjektivní, tak i objektivní lhůta k uložení pokuty uplynula.

Pro tento závěr není nijak rozhodné tvrzení stěžovatele, že pokuta byla uložena včas, neboť byla uložena již dne 27. 5. 1998. Z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že toto v dané věci „první“ rozhodnutí Rady je sice ze dne 27. 5. 1998, nicméně toto rozhodnutí bylo Městským soudem v Praze zrušeno rozsudkem ze dne 12. 11. 1999, sp. zn. 28 Ca 312/98, a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Předmětem nynějšího přezkumného řízení je následné, druhé rozhodnutí Rady v předmětné věci, které datováno dnem 25. 9. 2001. K datu vydání tohoto rozhodnutí již nebylo, či není, dále možno, pro potřeby počítání lhůt k uložení pokuty, přihlížet, neboť ze žádného ustanovení relevantní právní úpravy (o. s. ř. nebo správního řádu) nevyplývalo, že by po dobu řízení před soudem a po dobu správního řízení navazujícího na zrušovací rozsudek soudu, lhůta uvedená v § 20 odst. 6 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání neběžela (to na rozdíl od současného stavu, kdy se běh takové lhůty po dobu řízení před soudem podle § 41 s. ř. s. staví). Proto měla Rada v souladu s § 30 správního řádu toto řízení o „druhém“ rozhodnutí, pro uplynutí subjektivní, a následně i objektivní lhůty k uložení pokuty, zastavit.

K námitce zmatečnosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že žádný ze zákonem předvídaných důvodů (*chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka*

v důsledku trestného činu soudce) stěžovatel nejenže nenamítal, ale ani jinak ze souvislosti posuzované věci či z napadeného rozsudku samotného, nikterak nevyplývá.

V případě namítané nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, a to ve spojení s rozporem mezi výrokem rozsudku a jeho odůvodněním, kdy výrok rozsudku zní „Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání č. j. Rpo/34/01, ze dne 25. 9. 2001 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení,“ a v odůvodnění se uvádí „Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.“, je podle názoru Nejvyššího soudu nutno dané skutečnosti posoudit v širších souvislostech.

Striktně vzato z rozdílnosti významu textu výroku rozsudku a věty citované z odůvodnění daného rozsudku rozpor vyplývá, a takto úzce vnímáno může vést k úvaze o nesrozumitelnosti napadeného rozsudku. Jako důvod kasační stížnosti je však zákonem stanovena nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti tehdy, pokud mohla mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Z výslovného znění jakož i ze souvislosti ostatních částí textu odůvodnění předmětného rozsudku je však zřetelně zřejmé, že rozhodnutí žalovaného bylo opodstatněně zrušeno pro nezákonnost, a zmíněný rozpor mezi zněním výroku rozsudku a zněním citované věty v odůvodnění je tak vyvolán chybou v psaní textu daného odůvodnění, což za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé mít nemohlo. Z obsahu spisu vyplývá, že ve věci bylo v řízení před Městským soudem v Praze nařízeno ústní jednání, a z protokolu z tohoto jednání ze dne 29. 5. 2003 jednoznačně vyplývá, že soud po posouzení věci, tedy včetně důvodnosti žaloby, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ostatně témuž závěru, že citovaná věta z odůvodnění napadeného rozsudku je důsledkem chyby v psaní, svědčí i to, že Městský soud v Praze, usnesením předsedkyně senátu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 38 Ca 645/2001 - 38, uvedenou nesprávnost v textu odůvodnění předmětného rozsudku opravil. Bylo tak sice učiněno až po podání kasační stížnosti (kasační stížnost byla podána dne 13. 8. 2003), avšak vzhledem k tomu, že § 54 odst. 4 s. ř. s. (obdobně § 164 o. s. ř.) pro provedení takové opravy nestanoví žádnou lhůtu, není tento postup nikterak v rozporu se zákonem.

Vzhledem ke všem skutečnostem, zjištěným v předmětné věci ve správním řízení a doloženým ve spisu, je i Nejvyšší správní soud toho názoru, že stěžovatel nepostupoval správně, když poté, co bylo jeho „první“ rozhodnutí ve výše uvedené věci ze dne 27. 5. 1998 rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 1999, sp. zn. 28 Ca 312/98, zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, ve věci dále rozhodoval meritorně, zatímco pro uplynutí subjektivní, a následně i objektivní lhůty k uložení pokuty, měl předmětné řízení podle § 30 správního řádu zastavit. Jeho rozhodnutí ze dne 25. 9. 2001 bylo vydáno zcela zjevně v době, kdy jak subjektivní lhůta, tak i objektivní lhůta, k uložení pokuty již uplynula.

Městský soud v Praze proto nepochybil, když rozhodnutí stěžovatele pro nezákonnost zrušil jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že v souzené věci stěžovatelem namítané důvody kasační stížnosti, podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s., neshledal. Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud zvažoval všechny námitky stěžovatele in eventum i ve vztahu k jiným zákonem upraveným stížnostním důvodům, avšak ani naplnění žádného z dalších důvodů kasační stížností v nijakém ohledu neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu